

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/198/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5918201721
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Yvetta Dzugasová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5918201721.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Yvetty Dzugasovej a členov JUDr. Jany Urbanovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnej veci žalobcov: 1/ Budavári Kapu Kft., so sídlom: Kapisztrán tér 1., 1014 Budapešť, Maďarsko, Reg.: 01-09-952764, 2/ Budapest Főváros XII. Kerület Hegyvidéki Önkormányzat, so sídlom H-1126, Budapest, Böszörményi út 23-25, Maďarsko, Reg.č.: 735759, v zast.: Ungarische Autobahn Inkasso GmbH, 3./ XIII. Kerületi Közzszolgáltató Zrt., so sídlom Béke ú. 65, 1131 Budapešť, Maďarsko, Reg.č.: 01-10-042850, v zast.: Ungarische Autobahn Inkasso GmbH, Reg.: Landshut HRB 8413, so sídlom Schellenbruckplatz 49 D-84307, Eggenfelden, konajúci prostredníctvom Lobmayer Laszló, konateľ (Ungarische Autobahn Inkasso GmbH), 4/ Belváros-Lipótváros Közterület-felügyelet, so sídlom 1054 Budapešť, Bajcsi-Zsilinszky út 34., Maďarsko, ID č.: 15767123-2-41, 5/ FEV IX. Zrt., so sídlom 1093 Budapest, Csarnok tér 3-4. fszt. 2., Maďarsko, Reg.č.: 01-10-041862 v zast.: Ungarische Autobahn Inkasso GmbH, 6/ SZOVA Nonprofit Zrt., so sídlom: 9700 Szombathely, Welther Károly utca 4, Maďarsko, Reg. č.: 18-10-100680, v zast.: Ungarische Autobahn Inkasso GmbH, žalobcovia 1/ - 6/ zastúpení spoločnosťou PETKOV & Co s.r.o., so sídlom Šoltésvej 14, 811 08 Bratislava, IČO: 50 430 742, proti žalovaným: 1/ - 233/: Držitelia motorových vozidiel podľa prílohy žaloby, o nejasnom podaní žalobcov, o odvolaní žalobcov v rade 1/ - 6/ proti uzneseniu Okresného súdu Ružomberok, č.k. 10C/24/2018-233 zo dňa 16. júla 2019, takto

rozhodol:

Uznesenie Okresného súdu Ružomberok, č.k. 10C/24/2018-233 zo dňa 16. júla 2019
p o t v r d z u j e .

Žalovaným v rade 1/ až 233/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania
n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie postupom podľa § 129 ods. 3 CSP v spojení s § 132 ods. 1 CSP a § 133 ods. 1 a 2 CSP podanie žalobcov doručené Okresnému súdu Ružomberok dňa 19.09.2018 odmietol. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že podaním zo dňa 19.09.2018 (ktoré podľa obsahu by mohlo byť žalobou - poznámka odvolacieho súdu) sa žalobcovia domáhali, aby súd uložil každému zo žalovaných v rade 1/ až 233/ označených ako držitelia motorových vozidiel podľa prílohy žaloby jednotlivo zaplatiť žalobcom v rade 1/ až 6/ sumu vo výške 18.040,00 HUF v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku titulom nezaplatenia parkovného na parkoviskách v správe jednotlivých žalobcov v Maďarskej republike zo strany žalovaných, ktorí sú držitelia motorových vozidiel so slovenským evidenčným číslom vozidla.

2. Nakoľko predmetné podanie nespĺňalo zákonné náležitosti žaloby, súd uznesením č.k. 10C/24/2018-117 zo dňa 09.11.2018 vyzval žalobcov, aby v lehote 15 dní od jeho doručenia doplnili chýbajúce náležitosti vyžadované ustanovením § 132 ods. 2 CSP tak, že riadne označia žalovaných, a to fyzické osoby menom, priezviskom, adresou trvalého pobytu alebo pobytu, dátumom narodenia alebo iným identifikačným údajom a právnické osoby názvom alebo obchodným menom, adresou

sídla a identifikačným číslom organizácie, ak je pridelené. Súd zároveň poučil žalobcov o následkoch nedoplnenia podania v súdom určenej lehote (§ 129 ods. 2, 3 CSP). Nakoľko žalobcovia v stanovenej lehote neodstránili vady podania, súd podanie uznesením č.k. 10C/24/2018-120 zo dňa 01. februára 2019 odmietol. Na základe odvolania žalobcov Krajský súd v Žiline uznesením č.k. 6Co/81/2019-173 zo dňa 29.03.2019 zrušil uznesenie okresného súdu č.k. 10C/24/2018-120 zo dňa 01.02.2019 a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Okresný súd poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 8Cdo/68/2017 zo dňa 28.02.2019, v ktorom najvyššia súdna autorita vyslovila právny názor aktuálny k vzniknutej zásadnej otázke v danej súdnej veci. Ak podanie žalobcu nemá náležitosti žaloby týkajúce sa označenia žalovaného podľa § 133 až § 135 CSP a napriek výzve súdu tieto vady žalobca neodstráni, jeho podanie má byť odmietnuté (§ 129 ods. 3 CSP). Súd nie je povinný žalobcovi poskytnúť súčinnosť pri zisťovaní identifikačných údajov žalovaného. Práve opačný postup súdu by mohol spôsobiť porušenie zásady rovnosti strán sporu a zásady kontradiktórnosti. Súd nemôže podávať informácie žalobcovi pri identifikácii subjektu, ktorý má vystupovať na strane žalovaného. Išlo by o preferenčné zaobchádzanie, ktoré by bolo bezdôvodným zvyhodňovaním jednej strany.

4. Na tomto základe súd prvej inštancie (po vrátení veci odvolacím súdom) opätovne uznesením č.k. 10C/24/2018-182 zo dňa 22.05.2019 vyzval žalobcov v rade 1/ - 6/, aby v lehote 15 dní od doručenia výzvy doplnili chýbajúce označenie žalovaných v podaní zo dňa 19.09.2018 v rozsahu poučenia v prvotnej výzve súdu. Právnomu zástupcovi žalobcov bolo predmetné uznesenie s výzvou doručené dňa 27.05.2019.

5. V podaní doručenom súdu dňa 06.06.2019 poukázali žalobcovia na skutočnosť, že súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu a rozhodnutie najvyššieho súdu je záväzné len inter partes pre celkom odlišné strany v inej veci. Okresnému súdu predostreli rozsiahlu argumentáciu, ktorou spochybňovali odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu v snahe vyvrátiť jeho argumentačné závery založené na princípe rovnosti účastníkov v konaní, formálnych náležitostiach označenia žalovaných a princípu *vigilantibus iura scripta sunt*. Poukázali na ojedinelosť takéhoto právneho názoru a svoju argumentáciu podporili nálezom Ústavného súdu ČR sp.zn. III.ÚS 1424/07 zo dňa 26.03.2009. Nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie sa dovoľával aj s poukazom na právny názor prezentovaný Ústavným súdom SR v náleze sp.zn. IV.ÚS 1/02, vo vzťahu k povinnosti súdu vykonávať nie formálnu, ale materiálnu ochranu práv. Obdobné prípady riešili už viaceré krajské sudy SR a tieto striktné nasledovali zásadu garancie materiálneho a účinného práva na prístup k súdu a prekonanie prílišného formalizmu spojeného s označením žalovaných v tomto špecifickom prípade (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 9Co/411/2017 zo dňa 27.07.2018).

6. Súd prvej inštancie poukázal na jeho povinnosť rešpektovať princíp právnej istoty a jeho uplatnenie zabezpečiť v rozhodovacej činnosti (II.ÚS 192/06, III.ÚS 179/2013, III.ÚS 40/2017). Tento spočíva v požiadavke určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach riešiť rovnakým spôsobom v súlade s prezentovaným ústavným princípom právnej istoty a z tohto dôvodu mal povinnosť pri svojom rozhodovaní zohľadniť uznesenie NS SR 8Cdo/68/2017 zo dňa 28.02.2019. Konštatoval, že s prijatím nových civilných kódexov došlo ešte väčšmi k posilneniu dôležitosti miesta judikatúry v našom právnom poriadku, s poukazom na § 220 ods. 3, § 234 ods. 2, v zmysle ktorých, ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku musí obsahovať aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

7. Súd prvej inštancie nespochybnil, že je viazaný právnym názorom vysloveným odvolacím súdom (§ 391 ods. 2 CSP). V tejto súvislosti však poukázal, že zverejnenie citovaného rozhodnutia najvyššieho súdu, právne závery ktorého zobral za relevantné pre svoje rozhodnutie, nasledovalo až po vydaní rozhodnutia krajského súdu v tejto veci. Preto súd postupoval podľa článku 2 ods. 2 základných princípov sporového konania a rešpektoval rozhodnutie najvyššej súdnej autority. Vo vzťahu k rozhodnutiam všeobecných súdov (odvolacích, osobitne Krajského súdu v Košiciach) súd prvej inštancie zhodne uviedol, že všetky tieto rozhodnutia boli vydané pred rozhodnutím najvyššieho súdu a jedná sa o rozhodnutia nižšej súdnej inštancie. K rozhodnutiu Ústavného súdu Českej republiky sp.zn. III.ÚS 1424/07 sám najvyšší súd uviedol v bode 20. označeného rozhodnutia, prečo ho nemožno aplikovať na daný prípad.

8. V súhrne uvedeného dospel okresný súd k jednoznačnému záveru, že označenie žalovaných ako „držitelia motorových vozidiel“ neumožňuje identifikáciu osoby v súlade s § 133 až § 135 CSP tak, aby bolo nezameniteľné, či ide o fyzickú, právnickú osobu alebo štát, preto žalobcami uvedené identifikačné znaky nemôžu byť ani tzv. iným identifikačným údajom, a preto podanie žalobcov (nedoplnené po predchádzajúcej výzve súdu) odmietol.

9. Proti tomuto uzneseniu v zákonnej lehote podali odvolanie žalobcovia v rade 1/ až 6/ z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/ a h/ CSP a žiadali, aby súd prvej inštancie v rámci autoremedúry (§ 376 CSP v spojení s § 129 ods. 4 CSP) zrušil uznesenie č.k. 10C/24/2018-123 zo dňa 16.07.2019 a následne vo veci riadne konal, resp. odvolací súd zrušil uznesenie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

10. V dôvodoch podaného opravného prostriedku odvolateľa uviedli, že súd prvej inštancie opakovane odmietol podanie doručené súdu 19.09.2018 napriek tomu, že takéto rozhodnutie odvolací súd už raz zrušil. Namietal, že súd prvej inštancie bez náležitého odôvodnenia absolútne nerešpektoval právny názor nadriadeného súdu a opätovne vydal nezákonné rozhodnutie, ktorého výsledkom je absolútne popretie práva žalobcov na súdnu a inú právnu ochranu (čl. 46 ods. 1 Ústavy SR), práva na ochranu majetku (čl. 20 ods. 1 Ústavy SR) i práva na slobodný prístup k informáciám (čl. 26 ods. 1 Ústavy SR). Súčasne súd prvej inštancie absolútne ignoroval, čo súdu prezentoval žalobca (vyjadrenie zo dňa 05.06.2019). Súd prvej inštancie opierajúc sa o doteraz jediné a vsutku veľmi povrchné rozhodnutie NS SR (uznesenie sp.zn. 8Cdo/68/2017 zo dňa 28.02.2019), celkom dôvodne vzbudzujúce pochybnosti o okolnostiach jeho vydania či zverejnenia, svojim postupom vedome zamedzil žalobcom v rade 1/ - 6/ prístup k súdu bez toho, aby reflektoval na jediný z argumentov žalobcov, či dokonca odvolacieho súdu. Žalobcovia vo svojom vyjadrení zo dňa 05.06.2019 podrobne zdôvodnili, že rozhodnutie NS SR je rozhodnutím, v ktorom sa najvyšší súd argumentačne žiadnym spôsobom nevyrovnal so zásadnými otázkami pre vec, ako ani so skoršími právoplatnými súdnymi rozhodnutiami, a teda práve najvyšší súd pri vydaní predmetného uznesenia nekonal v súlade s princípom právnej istoty. Žalobcovia primárne namietali, že súd prvej inštancie nepostupoval v súlade s ust. § 190 CSP, hoci tak v záujme zachovania základného ústavného práva každého na súdnu ochranu i na samotný prístup k súdu patriaceho žalobcom bezpochyby postupovať mohol a mal (navyše ho nezohľadnil ani Najvyšší súd SR vo svojom uznesení sp.zn. 8Cdo/68/2017).

11. Odmietnutím podania z dôvodu neodstránenia údajných väd podania, ktoré žalobcovia z objektívnych dôvodov ani sami bez nevyhnutnej ingerencie súdu odstrániť nemohli, bol znemožnený žalobcom prístup k súdu a spravodlivosti a zasiahol do ich základného Ústavou SR garantovaného práva na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces, ktoré sa konaním súdu stali len formálnymi. Žalobcovia predložili súdu identifikáciu žalovaných v takom rozsahu, ktorá umožňovala ich nezameniteľnú identifikáciu pre účely konania súdu o podanej žalobe (zoznam žalovaných spolu s identifikačnými údajmi v rozsahu evidenčné číslo vozidla, ktoré boli v čase vzniku práva na zaplatenie pohľadávky uplatňovanej predmetnou žalobou držiteľmi a dátum kontroly).

12. V ďalšej časti odvolania odvolateľ reaguje na právne závery rozhodnutia NS SR sp.zn. 8Cdo/68/2017 zo dňa 28.02.2019. Jednotlivo sa odvolateľ zaoberal argumentmi, na ktorých najvyšší súd vystaval odôvodnenie tohto identického prípadu (neúplnosti identifikačných údajov žalovaných vo formálnom zmysle požadovanom ust. § 133 a nasl. CSP). K princípu rovnosti účastníkov v konaní (osobitne rovnosť zbraní a kontradiktórnosť) uviedol, že najvyšší súd (rovnako ako súdy nižších inštancií) úplne opomenul presvedčivo vysvetliť, akým spôsobom súdy v tomto prípade (špecifických okolností na strane žalobcu spôsobeného objektívnym informačným deficitom vo vzťahu k formálnym požiadavkám na označenie žalovaného podľa § 133 CSP) zabezpečili primeraný vzťah proporcionality medzi a/ legitímnym cieľom zaistenia dodržiavania formálnych požiadaviek na označenie žalovaného a žalobcovým právom na prístup k súdu za účelom ochrany žalobcovho porušeného hmotného práva. Ústavou garantované základné právo žalobcov na prístup k súdu v rozhodnutí nespomína ani na jedinom mieste. Podotkol, že princíp rovnosti zbraní je iba jedným z aspektov širšieho pojmu na spravodlivý súdny proces a v konkrétnom prípade určitá nerovnosť v postavení účastníkov nemusí sama o sebe diskvalifikovať celý proces ako proces spravodlivý. Mal za to, že princíp rovnosti zbraní a princíp kontradiktórnosti súd zabezpečí svojim postupom tak, že žalovaným zašle žalobu na vyjadrenie na adresu, ktorú súd pre tento účel zistí. Poukázal, že súd nie je viazaný doslovným znením zákonného ustanovenia absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho odchyliť v prípade, keď si to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 Ústavy SR). Poukázal na jednotlivé rozhodnutia všeobecných súdov, vrátane najvyššieho súdu, ako aj Ústavného súdu SR,

ktoré odmietajú formálnu spravodlivosť. Z nich vyvodil, že konštatovanie súdu o neúplnosti žaloby z dôvodu neuvedenia mena, priezviska, adresy trvalého pobytu a dátumu narodenia, je potrebné považovať za príliš formalistický výklad zákona § 133 ods. 1 CSP. Vzhľadom na špecifickú situáciu, akceptácia uvedeného postupu súdu prvej inštancie by viedla k odňatiu prístupu k spravodlivosti. Na potvrdenie odvolacej argumentácie žalobcov poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 11Co/395/2017 zo dňa 12.10.2018. Vzhľadom na názorové rozdiely plynúce z odôvodnení uznesenia NS SR, ako aj označeného rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach, ako aj ďalších rozhodnutí odvolacích súdov poukázal na nález Ústavného súdu SR sp.zn. II.ÚS 293/2018 zo 17. októbra 2018, v ktorom ústavný súd vyslovil záver o odopretí spravodlivosti v dôsledku protichodným právnych názorov všeobecných súdov vo väzbe na právnu istotu žalobcu konajúceho v dôvere v právny názor vyslovený v právoplatnom rozhodnutí. Odvolaciu argumentáciu považuje za opodstatnenú. Už samotná okolnosť, že ten istý (okresný súd) mal za identických procesných okolností postupovať inak (t. j. na rozdiel od zisťovania žalovaných z úradnej moci pristúpil k odmietnutiu podania) než v iných skorších veciach (toho istého) žalobcu, nastolili otázku porušenia práva na spravodlivý proces, ktorého imanentnou súčasťou je aj požiadavka právnej istoty (vrátane predvídateľnosti) implikujúcej legitímne očakávanie na rovnaké rozhodnutie/postup za rovnakých okolností. Opätovne zdôraznil správnosť nález Ústavného súdu ČR sp.zn. III.ÚS 1424/07 zo dňa 26.03.2009, od ktorého presvedčivého odôvodnenia, ktoré je v plnej miere aplikovateľné na posudzovanú vec, nemal odvolací súd dôvod sa odchýliť. Najvyšší súd v ním posudzovanej veci odmietol žalobcov prístup k spravodlivosti s cieľom domôcť sa ochrany s odkazom, že „nebol dostatočne bdelym“, no v tomto zmysle nič viac neponúkol. V záverečnej časti svojho odvolania poukázal na nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie a zhrnul doterajšiu odvolaciu argumentáciu. Súčasne zdôraznil, že evidencia motorových vozidiel nie je jediným informačným systémom verejnej správy, do ktorého nemá prístup každý, ale iba obmedzený okruh subjektov. Ako príklad uviedol katastrálny operát. Samotní žalovaní, ktorí sú zároveň neoprávnení užívatelia spoplatnených parkovacích plôch, sú porušovateľmi celospoločenského záujmu. Súd prvej inštancie práve týmto porušovateľom de facto poskytol nedôvodnú a absolútnu ochranu proti celej spoločnosti, čím vlastne poprel základné poslanie štátu a vytlačil želanú mieru právom aprobovaného správania zo života spoločnosti.

13. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal uznesenie okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario toto rozhodnutie v napadnutom výroku v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

14. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 236 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

15. Princíp viazanosti právnym názorom odvolacieho súdu (§391 ods. 2 CSP) nemusí platiť bezvýnimčne. Odklon od právneho názoru môže byť ovplyvnený aj podstatnou zmenou rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít po rozhodnutí odvolacieho súdu.

16. Za situácie, že súd prvej inštancie si osvojil právny názor vyslovený v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/68/2017 zo dňa 28.02.2019 (po rozhodnutí odvolacieho súdu) na identickú právnu otázku v aktuálne vedenom konaní - označenie procesných strán žalobcom v žalobe v zmysle § 132 CSP, nemožno jeho procesný postup vyhodnotiť ako nesprávny. Inak povedané súd prvej inštancie vyslovil svoj právny názor na nastolenú procesnú otázku v konaní v súlade s označeným rozhodnutím najvyššej súdnej autority a svoje rozhodnutie odôvodnil zodpovedajúcim spôsobom, v súlade s ust. § 236 CSP.

17. Pre odvolací súd nevyplýva z ust. § 391 ods. 2 CSP jeho viazanosť vlastným právnym názorom. Teda odvolací súd môže svoj skorší záväzný právny názor zmeniť. Potvrzuje to aj súdna judikatúra, podľa ktorej odvolací súd nepostupuje v rozpore s procesnými predpismi, ak svoj predchádzajúci vo veci vyslovený právny názor zmení a potvrdí také rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým tento jeho skorší názor nerešpektoval. Zmenu skoršieho názoru (v zásade nežiaducu) nemožno považovať za nepatričnú, predovšetkým na ústavnoprávny princíp nezávislosti sudcu, ktorá je vo všeobecnosti

viazaný len zákonom. Opodstatneným dôvodom odlišného právneho názoru môže byť okrem iného aj ovplyvnenie praxe nižších súdov judikatúrou najvyššieho súdu alebo ústavného súdu (pozri III. ÚS 46/2013).

18. Zhrňujúc, nakoľko podanie žalobcov v rade 1/ - 6/ nemalo náležitosti žaloby v označení žalovaných 1/ - 233/ (držitelia motorových vozidiel podľa prílohy žaloby) podľa § 133 až § 135 CSP a napriek výzve súdu tieto vady neodstránili, postupoval súd prvej inštancie správne, keď podanie žalobcov odmietol.

19. Odvolací súd tak preferoval názor najvyššej súdnej autority pred názorom, ktorý predostreli žalobcovia v podobe nálezu Ústavného súdu ČR sp.zn. III.ÚS 1424/07 zo dňa 26.03.2009 (ktorý rieši odlišnú procesnú situáciu), pretože zohľadňuje princípy, na ktorých je vybudovaný nový civilný kódex (Civilný sporový poriadok). Tento princíp rovnosti a kontradiktórnosti posilnil a minimalizoval participáciu súdu v sporovom súdnom konaní do pozície rozhodcu sporu. Uvedené nové postavenie súdu v spore odôvodňuje záver, že súd nie je povinný poskytovať súčinnosť pri zisťovaní identifikačných údajov žalovaného.

20. Nemožno tvrdiť, že procesný postup súdu rešpektujúci jednotlivé zásady sporového konania a v duchu týchto zásad interpretácia ust. § 133 a nasl. CSP súdom je formálnym prístupom. Je to prístup vyžadujúci procesnú disciplínu od sporových strán, v danom prípade od žalobcu. Ad absurdum súd nemôže na seba prevziať inú úlohu, a to „pátrača“ po identifikačných údajov strany sporu, a tým nahrádzať elementárnu procesnú povinnosť žalobcu, než tú ako mu zveril zákonodarca, úlohu - nezávislého a nestranného arbitra sporu.

21. Z uvedených dôvodov odvolací súd pod vplyvom rozhodnutia opakovane uvádzaného v odôvodnení tohto rozhodnutia (uznesenie NS SR sp. zn. 8Cdo/68/2017 zo dňa 28.02.2019) zmenil názor na nastolenú procesnú otázku a v duchu jeho argumentov rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

22. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalovaným v rade 1/ - 233/ označených ako držiteľia motorových vozidiel podľa prílohy žaloby nárok na ich náhradu nepriznal.

23. Civilný sporový poriadok neobsahuje osobitnú úpravu rozhodovania o trovách konania v prípade, že odvolanie je odmietnuté. Preto je nutné o trovách odvolacieho konania rozhodnúť analogicky podľa § 256 ods. 1 CSP, ktoré upravuje problematiku najbližšiu odmietnutiu odvolania, lebo v tomto prípade konanie končí bez toho, aby odvolací súd rozhodoval o veci samej, a to v dôsledku procesného zavinenia tej strany sporu, ktorá podala odvolanie - v danom prípade žalobcov v rade 1/ - 6/.

24. Z obsahu spisového materiálu vyplynulo, že žalovaným 1/ - 233/ označených ako držiteľia motorových vozidiel podľa prílohy žaloby v aktuálnom odvolacom konaní preukázateľne žiadne trovy vzniknúť nemohli. Práve to bol dôvod, pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mohol rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom rozhodnej právnej úpravy by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie prvoinštančného súdu o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak taký zmysel absentuje, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (prvej preto, že ju na to neopravňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Prezentovaný právny názor vyplýva i z uznesení NS SR sp. zn. 6 Cdo 166/2016 zo dňa 26.10.2016 a sp. zn. 7Cdo/14/2018 zo dňa 28.02.2018.

25. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)